

OLÁH ANDRÁS

fejfákból titkot

mostanság a halál vesz körül –
egyre másra jönnek a hírek: elment
ez is az is – némelyükkel nemrég találkoztam
van akivel pár hete másukkal ősszel
Berekfürdőn a sűrűn párálló termálban
s volt akit épp hívni akartam
hogyan megtudjam mi van vele –
mintha szétszednék körültem a világot
ziláltan lapulnak bennem a múlt képei
van köztük döbbenetes-kérges van röhejes
van szívszorítón fájó van leckének való
van lángként lobbanó messze fénylő
van fojtogatón néma – de marad-e szív
ami e sok végső átültetést kibírja
a temetők életben tartják az emlékeket
ott kibontható minden titok
hisz a koporsók mint megannyi elvetett
mag kikelnek: mert köveket nemzünk
és mécseseket – gránitfejfákkal
védekezünk a felejtés ellen

legszebb bűneink

a fájdalom hozzászokik a szívhez
mi pedig kitartunk akár a falragaszok
hogy aztán odalakatoljuk magunkat a hídhoz
és ott maradjunk egymásba rozsdállva
míg a törvényszerűségek végül
lehetőséggé bonyolódnak majd
és önmagunk túlélőiként kitaláljuk egymást
újra hogy a féltékeny álmok záporában
legyen kivel megosztani legszebb bűneinket

[hiénák]

hiénák vagyunk:
egymásra éhezünk...

[egy gondola vár engemet]

egy gondola vár engemet
a sors ím végre rám nevet
szerelmet ad – úgy hiszem –
kígyózva ring a sósvízen
lagunák közt mint szűzi test
ágyban párnák közt fűzni kezd
velencei tükör az ágy felett
az „örökké tiéd” itt átmenet
ilyen halált adj Istenem
ilyen halált adj énnekem
igric legyenek vagy trubadúr
s ha életem bealkonyul
ott essem el én
hol fogytán az erény
– tudom: régen a líra volt a tét
s ez csípte sok dzsigoló szemét
hoztak portékát színeset
mit a tenger csak partra vet
kínálták őket ingyen is
s elérték hogy már mindenik
nő műfalloszt vár
s ezt elharsogják
elharsogják kelettől nyugatig
és jönnek a felajzott Bugattik
s ellep mindent az euro-szemét
és nem maradt utánuk más egyéb
csak holmi unalmas posztmodern zörej
ami nap mint nap újra ránk lövell
valami színekbe zárt
világbazárt
s a Szent Márk téri angyalok
szemében csalfa fény ragyog
ők gyűjtik össze az elszórt álmokat
s a közös bűnt kövesse bár kárhozat
ha sóvárogva végre ránk talál
megadja magát nekünk a halál